E Perla di Caribe

Trupialen brengen met enorm succes stuk oude Arubaanse historie ten tonele

Grote belangstelling voor opvoering van Trupialen

Oranjestad. — Om ons te bepalen tot de Eerw. Frères de la Salle, de komst van deze groep is een zegen voor Aruba. Zo nu en dan zien buitenstaanders door middel van een openbare uitvoering door jonge knapen, de resultaten welke de Frères hebben bereikt. Zulk een uitvoering had gisteravond plaats in het tot de laatste plaats bezette De Veer Theater, dat wederom op loyale wijze door de directie ter beschikking was gesteld. De Trupialen op hun beurt, hebben bewezen niet alleen goed te kunnen zingen, doch tevens een stukje oude echt Arubaanse geschiedenis op vlotte wijze te kunnen opvoeren. ......

In de volle zaak bemerkten wij, behalve de bijna voltallige Arubaanse Geestelijkheid, Erw. Zusters en Frères, het bestuur van Don Bosco, Prins Bernhard Fonds en St. Thomas Bond, Eilandsecretaris L. Kerstens, voorzitter van Don Bosco, alsmede een groot aantal ouders van de Trupialen. Vele harten klopten sneller, toen de jongens op waarlijk vlotte wijze de geschiedenis van hun voorvaderen op het toneel brachten.

De heer H. I. Booi wist een stukje geschiedenis van Aruba te schrijven, geschikt om te worden opgevoerd. Als bijzonderheid mag hier even worden aangehaald, dat de vader van de heer Booi eens de gevangene is geweest van Indianen in Venezuela. De heer Booi Sr heeft zijn zoon veel verteld over de Indianen, hun zeden en gewoonten en daar de heer Booi Jr bijzonder veel interesse had, verrijkte hij zijn kennis door zoveel mogelijk literatuur uit eigen en omringende landen door te nemen.

De heer A. Morales, een Indiaanse afstammeling uit Colombia, woont reeds 22 jaar op Aruba en hij is een buitengewoon goed kenner van de Indianen. Hij ontwierp dan ook de costumes, welke, dank zij de enorme inspanning van de Eerw. Zuster Irena, op suggestieve wijze hebben medegeholpen het toneelstuk in de ware sfeer te brengen.

Aan deze sfeer heeft het decor niet weinig toe bijgedragen. De zee met de eilandjes, rotspartijen, een zg. slavenmuurtje, dat niet door slaven gebouwd was, een prachtige pita, een tipie; een Indiaanse hut, een grot, enz.. Dit alles bracht de toeschouwers in de vereiste stemming. De heer D. Codpa en P. Jansen komt hier alle eer toe.

De grime — frère Adrianus schijnt ook lange tijd onder de Indianen vertoefd te hebben — was een kunst op zich zelf en deed de Trupialen enkele eeuwen verplaatsen. De heer Kemmink had natuurlijk gezorgd, dat de coulissen er waren en de electrische verlichting stond onder leiding van de heer L. v. Doren met zijn helpers, de heren G. Bosse en A. Visser.

De stuwende kracht achter de gehele organisatie was de Eerw. Frère Alexius en wat die gepresteerd heeft om zijn jongens tot zulke verrichtingen op te voeren, is eenvoudig verbluffend. Het gezegde: Eerst Napels zien en dan sterven, zouden wij willen verbeteren met: Eerst de Trupialen zien en het jeugdwerk van de Frères blijven steunen. Frère Alexius had nog voor een andere verrassing gezorgd. Velen hadden zich al afgevraagd hoe het mogelijk zou zijn een toneelstuk op te voeren zonder doek, want het oude hoek was een aanfluiting voor het mooie theater geworden en men had dit dan ook reeds lang weggehaald. Wie schetst de algemene verbazing toen men bij het binnen komen een gloedrieuw doek zag hangen, rood met zwarte figuren. De gehele zaal was er door opgefleurd en bij het opengaan van het doek gaf het een bijzonder cachet aan het toneel. De heer Prescott had het keurig opgehangen.

Het Jeugdwerk

De Z.E. Pater Fick heeft de algemene leiding van het jeugdwerk en klokke 8 verscheen deze sympathieke geestelijke voor het nieuwe doek voor een inleidend woord. Hij zeide, dat de Trupialen niet zouden kunnen beginnen, indien niet eerst de dank werd uitgebracht aan de ouders van de jongens, die op waarlijk bijzondere wijze het jeugdwerk gesteund hebben door hun samenwerking met de Frères.

Dank werd eveneens gebracht aan de St Thomas Bond en het Prins Bernhard Fonds voor de grote steun door hen gegeven, waardoor het mogelijk is geweest „E Perla di Caribe" op te voeren. In hartelijke bewoordingen werden ook de medewerkers van deze avond bedankt en allen een prettige avond gewenst, hopende, dat het jeugdwerk door een ieder gesteund zou worden.

E Perla di Caribe

Voor het doek opging, kwam in vol ornaat de Trupiaal-Indiaan A. Tromp voor het voetlicht met een proloog. Zonder haperen vertelde hij, dat het tonelstuk een comedie was van pure fantasie, van Aruba en op Aruba en dat het lange tijd geleden was, dat dit verhaal waarheid had kunnen zijn. „E Perla di Caribe" zou worden opgevoerd in 4 bedrijven en uitgevoerd door Indianen, die hier jaren geleden leefden en met veel respect Caraiben genoemd werden.

Dat respect hebben de Caraiben gisteravond werkelijk kunnen afdwingen. Bij het opengaan van het doek klonk zulk een donderend en langdurig applaus voor het prachtige decor, dat de Indiaan Basiruti (R. Leonardo), die in rustige overpeinzing aan het heerlijke strand zat op een omgevallen palmboom, er bijna onrustig van werd, maar rolvast als hij was, kwam hij even later zijn stamgenoten tegemoet. Van alles hadden de Caraiben bij zich, een visnet, een levend konijn, cocosnoten en meer van die levensbehoeften. Spelletjes werden er gespeeld ij ook een prachtige carcó werd er opgevist.

Deze carcó nu, was iets heel bijzonders, doch dit wisten de Indianen nog niet. Ze wilden het schelpdier liever opeten, totdat plotseling de schelp geluid begon te maken, alsof er een storm op komst was. Dodelijk verschrikt legden de Indianen de schelp neer en deze begon te spreken.

Aan de voet van zijn heerlijk huis had hij gelegen en dat huis was Oraoubao (Aruba). Hij waarschuwde, dat er een groot schip in aantocht was. Even later kwam Wowo di Warawara (R. Brete) vertellen, dat er inderdaad een groot schip in aantocht was. Goede raad was duur, dus men besloot naar kapitein Gran Balashi te gaan en zijn medicijnman Bushiribana. Daar werd het verhaal van de schelp niet geloofd, doch toen ook daar de schelp begon te spreken, koesterde men de grootste eerbied voor dit voorwerp.

Krijgsdans

Men had in dit stuk oude Indiaanse namen aangehouden en de Caraiben heetten: Guguruy, Butucu, Arashi, Bubali, Jucuri, Macuarima, Daimari, Matoguerai, Catashi, Cadarebe, Urirana, Turibana en Siribana. Wowo di Warawara hield de gehele bende piraten in bedwang en dat waren de kapitein, Federico, Felipe, Antonio, Enrique, Ricardo, Juan en Pedro. Hun plannen om de Indiaan een kopje kleiner te maken, liepen op niets uit, toen de gehele stam met lansen gewapend ten tonele verscheen. Een prachtige krijgsdans werd uitgevoerd, niet als een stelletje dolle, die door elkaar huppelde, doch degelijk gedisciplineerd. De piraten moesten wegtrekken, doch twee gingen in de grot om er kostbaarheden te bezoeken. Op een echte Indiaanse drum dansten medicijnman Bushiribana en de krijgers. De vrede keerde weer, hetgeen de Indianen in hun lied tot uiting brachten, doch dan was de tijd van de carcó aangebroken, dat deze weer in zijn element wilde terugkeren. Een sprekende schelp heeft geen moeite dit aan het verstand te brengen van dankbare Indianen, die voor een groot gevaar gewaarschuwd waren. Er volgde een klauterpartij op de rots en de carcó werd in zee geworpen. De twee achtergebleven piraten kwamen uit de grot te voorschijn, doch keerden weer terug, vanwaar zij gekomen waren, want in de nabijheid van deze beschaafde Caraiben behoorden zij niet thuis.

Nog een dankwoord

Frère Alexius kwam na afloop op het toneel en dankte allen, die hadden medegewerkt tot het welslagen van deze avond, in het bijzonder de ouders van de Trupialen, die hadden gezorgd, dat de jongens regelmatig de repetities hadden bezocht. Hij vroeg dan ook een applaus voor de ouders, dat spontaan gegeven werd. De eerwaarde spreker deelde mede, dat er Zaterdagmiddag een uitvoering gegeven zou worden speciaal voor kinderen. Aangezien de zaal al uitverkocht was, zou een tweede kindervoorstelling gegeven worden op Woensdagmiddag as. Volwassenen mochten ook komen kijken, doch verzocht werd de kinderen voor te laten gaan. Voor Zaterdagmiddag is het echter nodeloze moeite om naar De Veer Theater te komen, indien men niet voorzien is van een toegangskaart.

Naar wij vernemen, ligt het in het voornemen ook nog op andere plaatsen van ons eiland enkele voorstellingen te geven, doch dit zal nader bekend gemaakt worden.